

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1281/06
14.11.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Predraga Trifunovića, predsednika veća, Mirjane Grubić, Vesne Popović, Jasminke Stanojević i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog AD "BB", koga zastupa BA, advokat, radi poništaja rešenja o prestanku radnog odnosa, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Vranju Gž.1.br.513/06 od 18.04.2006. godine, u sednici održanoj 14.11.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Vranju Gž.1.br.513/06 od 18.04.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Vranju P1.br.623/05 od 14.11.2005. godine, stavom prvim izreke, poništena je kao nezakonita odluka o prestanku radnog odnosa tužioca AA, br. 1018/1 od 07.05.2002. godine, koju je doneo direktor tuženog "BB", pa je naloženo tuženom da tuženog vrati na radno mesto konduktera u roku od 8 dana po pravnosnažnosti presude. Stavom drugim izreke obavezan je tuženi da tužiocu na ime naknade parničnih troškova plati 44.400,00 dinara, u roku od 8 dana po pravnosnažnosti presude.

Presudom Okružnog suda u Vranju Gž.1.br.513/06 od 18.04.2006. godine, stavom prvim izreke, odbijena je kao neosnovana žalba tuženog i potvrđena prvostepena presuda, a stavom drugim izreke, odbijen je zahtev tužioca za priznavanje troškova drugostepenog postupka.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu čl.399. ZPP-a i našao da je revizija neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 361. st.2. tač.9. ZPP-a, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac je bio u radnom odnosu kod tuženog, na radnom mestu konduktera, a 14.02.2002. godine pismeno je zahtevao od tuženog da mu omogući korišćenje godišnjeg odmora za 2002. godinu, navodeći da je posle isteka odmora spreman da sporazumno raskine radni odnos. Dana 21.02.2002. godine pojasnio je zahtev, tako što je izjavio da nakon iskorišćenog godišnjeg odmora želi sporazumni prestanak radnog odnosa. Rešenjem broj 210 od 21.02.2002. godine tuženi je odobrio tužiocu korišćenje godišnjeg odmora za 2002. godinu u trajanju od 19.02. do 19.03. 2002. godine, s tim da se javi na rad 20.03.2002. godine. Tužilac je otpočeo sa korišćenjem godišnjeg odmora, ali ga je zbog bolesti prekinuo počev od 05.03.2002. godine, pa je bio na bolovanju u neprekidnom trajanju i nije mogao da iskoristi u potpunosti godišnji odmor za 2002.godinu. Pošto je tužilac odbio da potpiše ponuđeni pismeni sporazum o prestanku radnog odnosa, tuženi je doneo odluku broj 1018/02 od 07.05.2002. godine kojom je tužiocu prestao radni odnos po izjavi zaposlenog sa 19.03.2002. godine.

Na utvrđeno činjenično stanje pravilno je primenjeno materijalno pravo i to odredbe člana 99. i člana 100. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS" br. 70/01 i 73/01). Ispravan je zaključak nižestepenih sudova da se, u konkretnom slučaju nisu stekli uslovi ni za sporazumni prestanak radnog odnosa između tužioca i tuženog, niti za otkaz od strane zaposlenog. S obzirom da je utvrđeno da je jasna volja tužioca bila spremnost na sporazumni prestanak radnog odnosa i zaključenje tog sporazuma tek posle iskorišćenog godišnjeg odmora za 2002. godinu, da pismeni sporazum između zaposlenog i poslodavca o prestanku radnog odnosa nije sačinjen, te da se pismeni zahtevi tužioca od 14.02.2002.godine i 21.02.2002. godine, po sadržini i formi ne mogu tretirati kao otkaz ugovora o radu od strane zaposlenog, imalo je mesta usvajanju tužbenog zahteva.

Neosnovani su navodi u reviziji da odluka tuženog br.1018/02 od 07.05.2002. godine o prestanku radnog odnosa tužiocu nije nezakonita zbog toga što je njome udovoljeno zahtevu tužioca da mu radni odnos kod tuženog prestane po sporazumu, bez obzira što takav sporazum nije potpisao. Ovo iz razloga što je za sporazumni prestanak radnog odnosa, u smislu člana 99. Zakona o radu, nužno postojanje pismenog sporazuma poslodavca i zaposlenog, što je, u ovoj pravnoj stvari, izostalo, a odbijanje tužioca da potpiše ponuđeni sporazum znači odsustvo njegove volje za ovakvim načinom prestanka radnog odnosa.

Na osnovu člana 405. st.1. ZPP-a odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

ZS